

Een extra toetje

Sprookje voor kinderen.

Nine Van Haute

Lid: OPENDOEK

SABAM

VTA

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tekstboekjes en na betaling van de verschuldigde auteursrechten

aan:

SABAM

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

Brochures te verkrijgen bij:

Nine Van Haute

Platanenlaan, 47

2940 Hoevenen

Tel: 03/664.02.43

e-mailadres: nine.van.haute@pandora.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Een extra toetje

korte inhoud:

In de koninklijke tuin van Bloemeneiland leven alle tuinmannen in vrede naast elkaar. Ze vertegenwoordigen allen een ander land of ras. De koning is gul met zijn "toetjes", voor ieder die verdienstelijk is. De hofmeester streeft zijn ganse leven naar zo'n verrukkelijke beloning, maar tot nu toe mag hij ze alleen maar uitdelen. Wanneer de wondermooie prinses van Zonne-eiland op bezoek komt, grijpt de hofmeester zijn kans. Helaas de koning schijnt stekeblind te zijn voor de ijverige prestaties van de hofmeester. De wanhoop nabij, zal de ongelukkige man de grove middelen gebruiken. Er gebeuren vreselijke dingen. Gelukkig eindigt een sprookje steeds met een happy end.

EEN EXTRA TOETJE

Decor:

- 1) Een koninklijke tuin met overal bloembedden. Er bevindt zich een grote rots in de tuin. (uitkijkpost)
- 2) Een torenkamer met een klein venstertje waardoor een zonnestraal valt tot op de grond.

dramatische personages:

hofmeester : oude, komische, zenuwachtige man.

koning : jong en mooi.

prinses : lief en beeldschoon.

soldaat

Tim : jonge kerel.

De volgende rollen kunnen door enkele acteurs gespeeld worden.

tuinmannen : (Zij vertegenwoordigen elk een andere nationaliteit, werelddeel en zijn ook in folkloristische kleding gekleed.)

glimworm : moederfiguur

piraten

kok

meid

pinguïns

hofdames

Eerste bedrijf

De koninklijke tuin is op zijn mooist. Hij ligt er vredig bij. Elk bloembed wordt verzorgd door een tuinman. Door de folkloristische kleding merkt men op dat elke tuinman een andere nationaliteit heeft. Kortom alle werelddelen zijn er vertegenwoordigd. Twee tuiniers staan gezellig maar stillletjes met elkaar te kletsen.

De rust wordt plotseling verstoord.

- Hofmstr : (zenuwachtig mannetje komt opgelopen met een telegram in de hand) Sire!
Sire! Waar is de koning! Ik moet hem dringend spreken! Sire! Oh, ik loop hier al een uur te zoeken, en zoals gewoonlijk is de koning weer niet te vinden. Ik word nog gek! (tegen de twee kletsende tuinmannen) Hebben jullie de koning misschien gezien? (De twee mannetjes bekijken elkaar, kijken dan terug naar de hofmeester en knikken dan gelijktijdig.) Zo! Vertel me dan vlug waar hij is, en sta daar niet zo dom te kijken! Waar is de koning!
(Beiden wijzen duidelijk naar een tegenovergestelde richting, gevolgd door een woedeaanval van de hofmeester. Deze laatste loopt weer af, alle tuinmannetjes lachen hem feestelijk uit.)
- Koning : (Komt op met een prachtige bloemenruiker in de hand samen met een tuinman.)
Ik ben werkelijk verbaasd, ze zijn schitterend en de geur is onweerstaanbaar. Jij weet wat schoonheid is, je bent een kunstenaar en daarom wil ik je ook belonen. (Men merkt aan de andere tuinmannen dat iedereen al weet wat de koning wil zeggen, iedereen ziet er vrolijk uit.) Jij krijgt vandaag een extra...
- Hofmstr : (komt met veel lawaai en buiten adem opgelopen)
Sire, Sire , eindelijk heb ik...

- Koning : Hofmeester, hoe vaak moet ik je nog zeggen dat je niet mag storen als ik met iemand praat.
- Hofmstr : Sorry majesteit maar...
- Koning : Niet storen heb ik gezegd! (nu tot de andere terwijl de hofmeester zich moeilijk kan beheersen) Waar waren we ook weer gebleven? Oh ja, jij krijgt vandaag een extra...
- Hofmstr : (roept het uit) TELEGRAM! (De koning kijkt bruusk om en daarom zegt de hofmeester een beetje bedeesd) Ik heb een telegram voor u Sire , een telegram ziet u en ik loop u al een halve dag te zoeken..., (nog stunteliger) straks is hij oudbakken.
- Koning : Zo! Lees hem hofmeester.
- Hofmstr : Ik Sire?
- Koning : Ja, maak maar open.
- Hofmstr : (leest zenuwachtig in snelle grappige onverstaanbare taal en daarna) Het is een telegram van de koning van Zonne-eiland. De koning vraagt u of zijn dochter prinses Isabelle hier naar Bloemeneiland zou mogen komen. De prinses, u weet wel Sire, die lieve mooie prinses, is binnenkort jarig en ze wil zo graag een keertje ijsbloemen zien, want op Zonne- eiland kunnen geen ijsbloemen groeien. Te veel zon, ziet u.
- Koning : Ik begrijp het, wij zullen de prinses op een feestelijke manier ontvangen, we maken er een geweldig bloemenfeest van! Hofmeester, schrijf de koning dat wij de prinses verwachten en dat we zijn dochter een onvergetelijke verjaardag zullen bezorgen.
- Hofmstr : (heel enthousiast zoals alle aanwezigen) Ja majesteit, ik verheug me er op die

lieve mooie prinses nog eens een keertje weer te zien. Ik laat het paleis opblin-
ken van onder tot boven.

Ik geef de kok de opdracht een groot banket voor te bereiden.

Haar kamer versier ik met de mooiste rozen en in satijnen lakens zal ze dromen
over de mooiste ijsbloemen die er bestaan.(Hij blijft even door dromen.)

Koning : Hofmeester, zend de koeriers uit naar alle hoeken van de wereld en laat hen de
volgende boodschap overbrengen: "De koning van Bloemeneiland zal een
groot feest geven ter ere van prinses Isabelle die jarig is. Iedereen is welkom
om de prinses een nooit eerder gezien bloemenexemplaar aan te bieden. De
prinses zal de mooiste bloem uitkiezen en de winnaar zal benoemd worden tot
koninklijke hofhovenier."

Hofmstr : Majesteit, ik zal alles doen wat u me vraagt maar eerst moet ik het antwoord op
het telegram nog verzenden. (Hij wil af gaan.)

Koning : Hofmeester, wacht nog even. Deze tuinman is heel verdienstelijk geweest, hij
moet beloond worden. Kijk eens welke prachtexemplaren hij gekweekt heeft.
Vandaag krijgt hij een extra... (Alle aanwezigen luisteren in spanning.) toetje.
(een applaus en gejuich alom)

Hofmstr : (helemaal in de war) Een extra... toetje Sire?

Koning : Ja hofmeester, hij heeft het verdiend.

Hofmstr : (Hij alleen is niet gelukkig met deze beslissing en hij zegt heel kort tot de
tuinman in kwestie:) Cake? (De tuinman schudt telkens het hoofd.) Pudding?
Taart? Fruit? Schiet op man, wat wil je dan!

Tuinman : Ik wil graag ijs!

Hofmstr : (koel) IJs dus!

Tuinman : IJs met aardbeien en slagroom.

Hofmstr : (zeer afgunstig) IJs met aardbeien en slagroom. (Hij gaat af.)

Koning : Beste onderdanen, jullie hebben het gehoord dat prinses Isabelle ons zal vereren met een bezoek. Ik hoef jullie niet te zeggen dat de tuin er mooier moet uitzien dan ooit. De prinses houdt heel veel van bloemen en ze zal heel zeker niet alleen de ijsbloemen maar ook alle andere exemplaren in deze tuin willen bewonderen. Dus allen aan het werk en denk erom, iedereen die verdienstelijk is, krijgt natuurlijk een... (iedereen samen) extra toetje!

(De koning gaat af. Er klinkt plezierige muziek en er heerst een drukte van belang. Suggestie: De tuinmannen lopen met kruiwagens rond, gieten, hakken, schoppen enz. De hofmeester loopt zenuwachtig van hier naar ginder met een lange lijst in de hand waarop alles geschreven staat wat hij nog allemaal in orde moet brengen. De stroboscoop zorgt voor een komisch effect. Bij het einde van de muziek, laat de hofmeester zich moe op een grote steen vallen.)

Hofmstr : Wat daar allemaal komt bij kijken, je hebt er werkelijk geen idee van. (Hij wrijft het zweet van zijn voorhoofd terwijl achter hem een soldaat sluipend nadert. Deze heeft een pistool in de hand.)

Soldaat : Handen omhoog, of ik schiet!

Hofmstr : (schrikt vreselijk) Doe weg dat ding, alsjeblieft, niet naar mij richten! Ik heb niets misdaan! (een beetje kraniger nu) Je moet dat ding wegdoen, ik beveel het in naam van de wet. Je weet best dat de koning verboden heeft om wapens te gebruiken in zijn land. Alle wapens zitten achter slot en grendel en niemand, maar ook niemand heeft het recht om hier op Bloemeneiland een wapen te dragen! Zelfs een soldaat niet!

(De soldaat wordt nu heel triest en begint te wenen. Hij werpt zijn pistool weg. De hofmeester raapt het vlug op, bekijkt het ding en spuit per ongeluk in zijn eigen ogen hij schrikt en zegt heel boos:) Wat krijgen we nu! Het is een speel-

goed pistool! Een waterpistool! (De soldaat begint nog harder te wenen.) Maar man hou toch op met janken! Wat bezielt jou eigenlijk!

Soldaat : Ik voel me zo ellendig! Ik ben een soldaat en ik mag geen wapens dragen! Stel je voor! Een soldaat zonder geweer.

Hofmstr : Ach, het is al goed! Je weet best dat de koning van rust en vrede houdt en daar waar wapens zijn, kan er oorlog komen. Vandaar moeten alle wapens achter slot en grendel.

Soldaat : Maar weet u hofmeester, ik verveel me steendood.

Hofmstr : Kon ik dat maar eens zeggen!

Soldaat : Ik loop hier van 's morgens tot 's avonds door de tuin, iedereen is lief en braaf, ik hoef nooit eens in te grijpen. Behoorlijke saaie boel voor een soldaat.

Hofmstr : Dat begrijp ik best. (nog een beetje boos) Maar daarom heb jij nog niet het recht de mensen de stuipen op het lijf te jagen! Ik dacht dat mijn laatste uur geslagen was!

Soldaat : Zo had ik het ook niet bedoeld, hofmeester.

Hofmstr : Ach, ik begrijp jouw situatie heel goed, ik zit ook met zo'n verschrikkelijk probleem.

Soldaat : Jij ook?

Hofmstr : Ik ook, ja! Ik sloof mij uit van 's morgens vroeg tot 's avonds laat en ik vind het helemaal niet erg dat ik zoveel om handen heb, maar wat ik zo verschrikkelijk vind, is dat de koning mij nog nooit een complimentje heeft gegeven. Hij heeft me nog nooit beloond met een extra toetje. (Hij begint te slikken, hij heeft duidelijk trek in die lekkere toetjes terwijl hij verder vertelt.) Ik mag de toetjes

wel ronddragen, uitdelen en zien hoe ze met smaak verdwijnen in de mond van
DIE TUINMANNEN!! (hysterie nabij) Taart, pudding, ijs, slagroom... Oh! 't Is
verschrikkelijk!

Muziek (Ik WIL EEN TOET, TOET, een extra toetje... (Hij toont zijn frustratie.)

Lied : Ik wil een extra toetje!

Refrein : Ik wil een toet! toet! een extra toetje
Ik wil een toet! toet! een extra toetje
Ik wil een toet! toet! een extra toetje
Maar ik weet niet hoe het moet.

de koning deelt de toetjes uit
zonder zich af te vragen
hoe ik me voel, wat ik doorsta
als ik ze rond moet dragen
het water komt me in de mond
ik zou er haast in stikken
nooit een voor mij en 't ergst van al
ik mag er nooit aan likken.

Refrein...

ik werk heel hard en sloof me uit
maar bloemen kweken kan ik niet
de koning die is stekeblind
want wat ik doe dat ziet hij niet
wie helpt er mij, wie geeft me raad?
'k ga huilen, tieren, roepen
omdat ik nooit zo'n lekkernij
ontvang om op te snoepen.

Refrein...

vandaag of morgen vind ik iets
om de koning te behagen
dan eet ik toetjes onverpoosd
tot 't laatste van mijn dagen
en iedereen zal dan wel zien
dat ik als oude man
net als die jonge hoveniers
een complimentje krijgen kan.

Refrein...

Soldaat : Ja, zo'n extra toetje lijkt me ook wel wat, maar hoe kan ik verdienstelijk zijn, als er voor mij geen werk is?

Hofmstr : Geen werk zei je toch! Kijk eens wat een waslijst ik bij me heb, allemaal nog taken die moeten uitgevoerd worden alvorens de prinses komt. Laat me eens kijken of ik geen werkje voor jou vind. (Hij rolt de vol geschreven rol af.) Hier, dit lijkt me wel iets. "Poets de gastenkamer en versier ze met bloemen". Wat denk je hier van?

Soldaat : De kamer poetsen en met bloemen versieren? Dat kan je van mij niet verlangen! Dat is werk voor het kamermeisje! Niet voor een stoere kerel zoals ik!

Hofmstr : Jij bent wel kieskeurig hoor! Hier heb ik nog iets! 2000 aardappelkroketjes rollen voor het feest!

Soldaat : Maar hofmeester, dat is werk voor de keukenmeid!

Hofmstr : (terwijl hij zijn rol verder afwikkelt) Hier dit is een belangrijke opdracht voor een soldaat!

- Soldaat : Laat eens kijken? (Hij leest.) "Sta op wacht en meld wanneer het koninklijk schip aan de horizon verschijnt." (loopt juichend rond) Op wacht staan! Op wacht staan! Jongens horen jullie dat? Ik begin er meteen aan! Hofmeester, waar moet ik staan.
- Hofmstr : Laat eens kijken. Sta jij hier maar op die grote steen en houd de wacht en wanneer er een schip van achter die grote rots verschijnt, dan blaas jij de trompet.
- Soldaat : (Hij springt op de rots.) Goed ik blaas de trompet. (fier in houding en dan zeer stuntelig) Maar hofmeester, ik heb geen trompet.
- Hofmstr : Vraag er maar een aan de dirigent van de blaaskapel, die zal je er wel een geven... en vergeet je verrekijker niet!
- Soldaat : Tot uw orders hofmeester, op mij kan je rekenen!
- Hofmstr : (kijkt op zijn lange lijst) Nu vlug naar het kasteel, want de binnendienst moet ook nog geregeld worden. (af)
- Soldaat : (op met verrekijker en trompet in de hand en tegen een tuinman) Stel je voor, ik zal het zijn die het koninklijk schip het eerste ziet. Met deze prachtige verrekijker kan ik heel ver zien, bijna tot het einde van de wereld.(Heel trots kijkt hij door de verrekijker en plots bemerkt hij iets.) Dat is onmogelijk! Ik zie... Ik zie het schip!... of beter, ik zie een stip! (Hij roept.) Een stip aan de horizon!... euh... ik bedoel een schip aan de horizon! (Paniekerig loopt hij in kringetjes.) Ik moet de koning waarschuwen, en de hofmeester... halo! Een stip, euh een schip ... Ach, hoe kon ik het vergeten, ik moet op de trompet blazen. (Paniekerig blaast hij op het instrument.)
- Hofmstr : (op en enkele tuinmannen komen erbij staan) He soldaat, kan het niet wat rustiger? Hou onmiddellijk op met dat lawaai!

- Soldaat : Hofmeester, de stip is aangekomen!
- Hofmstr : De wat?
- Soldaat : Euh, ik bedoel, het koninklijk schip komt eraan!
- Hofmstr : Dat is onmogelijk! Zo vlug kan de prinses nog niet hier zijn!
- Soldaat : (klimt terug op de steen en kijkt nogmaals door de verrekijker. We merken dat hij schrikt.) Ja, het schip komt er aan.
- Hofmstr : Waarom kijk jij zo raar?
- Soldaat : (angstig, stotterend) Het schip ziet er zo akelig uit, zo vies, zo vuil, zo zwart!... er wappert een vlag met een doodskop op!
- Hofmstr : Hoe kan dat nu! Laat mij eens kijken, vlug! (Hij kijkt zelf en ook hij schrikt zich een aap. Zijn knieën beginnen harder en harder te knikken.) Akelig, vies, vuil en zwart, maar dat is het schip van de prinses niet! Dat is een pi..pi.. piratenschip! (algemene paniek toestand) We moeten de koning waarschuwen! (tegen een tuinman) Jij, haal jij de koning, haast je of het is te laat. En jij soldaat, haal alle wapens, we moeten ons verdedigen of heel Bloemeneiland gaat er aan!
- Soldaat : Maar hofmeester de sleutel van de wapenkamer draagt de koning bij zich! Niemand kan erin.
- Hofmstr : Dan zijn we verloren!
- Soldaat : (Kijkt door de kijker.) Wat een ruige kerels We zijn er aan! (beiden staan daar met knikkende knieën.)
- Koning : (op en zeer rustig) Vertel eens, wat is hier allemaal aan de hand?

Hofmstr : Majesteit, we moeten iets verzinnen, we hebben wapens nodig om te vechten.

Soldaat : Geef ons alstublieft de sleutel van de wapenkamer.

Koning : Ik kan de sleutel niet geven.

Hofmstr : Maar dat is een catastrofe!

Koning : Ik heb de sleutel van de wapenkamer in de zee geworpen.

Hofmstr : (paniek) In de zee? Soldaat spring de zee in, spring in de zee en zoek de sleutel!

Soldaat : (beteuterd) Ik kan niet zwemmen! (kijkt ondertussen door de kijker) Ze naderen!
We zijn verloren!

Koning : Soldaat, haal het oude kanon dat in de schuur staat.

Hofmstr : Maar majesteit dat kanon is stuk, helemaal kapot! Daarom staat het in de schuur!

Koning : (nog steeds even rustig) Doe maar wat ik je vraag, soldaat.

Soldaat : Tot uw dienst, majesteit. (salueert en af)

(Men hoort in de verte stemmen van mannen die duidelijk op oorlogspad zijn. Het geluid neemt steeds toe. De paniektoestand op Bloemeneiland neemt eveneens toe, de verrekijker gaat van de ene naar de andere, iedereen staat zowat op de benen te trillen.)

Hofmstr : (kijkt nu door de verrekijker) Kijk, er wordt een sloep in het water gelaten, wat vreselijk, zulke ruige kerels heb ik nog nooit gezien.

Soldaat : (op met kanon) Hier is het kanon majesteit, maar ik kan de kanonballen niet vinden!

Hofmstr : Oh nee! De kanonballen liggen in de wapenkamer! (weer paniek alom)

Koning : (altijd even kalm) Lieve onderdanen, wees nu toch even rustig.

Hofmstr : (met stem die overslaat) Rustig zei u toch, majesteit. We gaan er allemaal aan zonder kanonballen.

Koning : We hebben geen kanonballen nodig. Soldaat, in de schuur staat een grote jutte zak, haal hem.

Soldaat : Tot uw dienst majesteit. (salueert en af)

(De ruige stemmen klinken nu harder en duidelijker. De spanning en de angst stijgt.)

Soldaat : (op) Hier is de zak, majesteit!

Koning : Maak hem open.

Soldaat : (salueert) Tot uw dienst majesteit.

Hofmstr : Schiet toch op man!

(De zak wordt geopend, hij zit boordevol meel.)

Hofmstr : Er zit meel in die zak, het moet een vergissing zijn!

Koning : Soldaat, richt de loop van het kanon naar de sloep en naar het grote schip.

Soldaat : (salueert) Tot uw dienst, majesteit. (Hij doet wat de koning zegt.)

Koning : Giet nu het meel in het kanon.

Soldaat : (salueert) Tot uw dienst...

Hofmstr : (volgt de piraten door de verrekijker) Doe het man, de piraten komen aan wal!
(De soldaat voert de orders uit.)

Koning : Ontsteek de lont.

Hofmstr : (schreeuwt het uit) Nu!!! (Iedereen zoekt dekking, de koning blijft er steeds rustig bij. Er klinkt een schot en het glinsterende meel vliegt richting schip.)

(Opeens beginnen de stemmen heel anders te klinken. Stilaan worden ze vrolijker en vriendelijker en vervolgens beginnen de mannen te lachen en dit alles gaat in crescendo.)

Soldaat : De piraten komen aan wal!

Piraat : Wanneer ze opkomen lachen ze, bulderen en uiteindelijk gaan ze rollebollen op de grond omdat ze buikpijn hebben van het lachen.) Ik kan het niet meer laten, maak een einde aan die kriebels, alsjeblieft. Ik hou het niet meer uit. Oh, mijn buik doet pijn.

(Ze laten hun wapen uit de hand vallen en de soldaat en de hofmeester rapen ze vlug op en nemen er een dreigende houding mee aan naar de piraten gericht.)

Koning : Doe weg die wapens, het heeft toch geen zin geweld te gebruiken tegenover mensen die alleen maar lachen!
(Iedereen lacht mee.)

Soldaat : Dat is waar.

- Piraat : Sire, heeft u a.u.b. geen middeltje om ons te bevrijden van die lachcrisis? Ik overleef het niet als het nog langer gaat duren.
- Koning : Soldaat ren vlug met deze piraten naar het strand en besprenkel hen met zeewater. Haal daarna een emmer zeewater en breng hem hier.
En neem de wapens mee om ze te vernietigen, want die hebben we niet meer van doen.
- Soldaat : Tot uw dienst Sire. Kom kerels, vertrouw maar op de koning. (samen af)
- Hofmstr : (kijkt met verrekijker naar het schip) Moet je dat zien! Alle bloeddorstige piraten rollebollen over het schip en lachen zich een kreek! Wij zijn gered! Leven onze koning!
- Allen : Leven onze wijze koning.
- Koning : Wacht maar af, ik vermoed dat er nog een verrassing komt.
- Soldaat : (op met emmer) Hier, majesteit, het water!
- Koning : Giet het zeewater in het kanon en schiet ermee naar het schip.
- Soldaat : Tot uw order Sire! (Hij doet wat de koning hem bevolen heeft. Na het schot staat iedereen verwonderd te kijken.)
- Tuinman : Kijk eens... het is niet te geloven...
- Hofmstr : Hoe mooi, het zwarte vieze schip verandert helemaal in een bloemenschip!
(verwondering alom)
- Piraat : (op, de haren en kleding zijn bezaaid met prachtige bloemen. Zij bewonderen elkaar en zichzelf.) Lieve mensen...

Tuinman : (verbouwereerd) Hij zei: "lieve mensen!"

Hofmstr : Stil, laat hen spreken.

Piraat : Lieve mensen, kijk eens, wij zijn met wonderlijk bloemen bezaaid. Kijk eens wat een pracht exemplaren. Nog nooit in mijn leven heb ik zoveel schoonheid gezien!

Piraat : En ik moet eerlijk bekennen dat ik nog nooit een juweel zag dat zo mooi was dan deze bloem hier.

Piraat : Ja, en van juwelen gesproken, we hebben koffers vol op ons schip.

Piraat : Kijk eens naar ons schip!

Piraat : Dat is toch ons schip, niet? (neemt verrekijker en kijkt)

Koning : (lachend) Ja, jongens, dat is jullie schip.

Piraat : Laten we vlug naar onze makkers gaan, want zij vieren feest, kijk maar.

Koning : Voor jullie mijn eiland verlaten moeten jullie mij vertellen wat jullie van plan zijn!

Piraat : Wij? (Ze bekijken elkaar en zeggen dan te samen:) Wij gaan bloemen kweken.

Piraat : Ja, wij zoeken ons een onbewoond eiland en wij gaan de mooiste bloemen ter wereld kweken.

Soldaat : En de juwelen? Wat gaan jullie daar mee doen?

Piraat : Die delen we eerst uit aan de arme mensen zodat ze ook feest kunnen vieren net als wij!

- Koning : Dat is dan een goed idee.
- Piraat : Tot ziens majesteit, tot ziens lieve, lieve mensen.
- Koning : Vaarwel kerels, ik denk dat jullie vandaag heel veel geleerd hebben. (De piraten nemen afscheid en gaan af, ze worden vriendelijk nagewuifd door de anderen.) Ik ga even kijken of er vandaag nog mensen zijn die een extra toetje verdienen. (Hij verwijdert zich even tot bij een bloembed en heeft een stil gesprek met een tuinman.)
- Hofmstr : Hoor je dat, de koning gaat weer toetjes uitdelen. En ik, heb ik mij daarnet niet kranig gedragen? Verdient dat ook geen complimentje?
- Soldaat : Ach hofmeester, wees blij dat we er allemaal zo goed van af zijn gekomen. Eerlijk gezegd, ik dacht daarnet heel even dat mijn laatste uurtje geslagen was. Alleen begrijp ik er geen sikkepit van!
- Hofmstr : Ik ook niet. Die ruwe kerels kwamen op ons af!
- Soldaat : Met echte en gevaarlijke wapens.
- Hofmstr : Ze waren duidelijk van plan om ons koud te maken.
- Soldaat : Dan het kanon, het meel en het schot...
- Hofmstr : En toen begonnen die ruwe kerels plotseling te lachen.
- Soldaat : Dan het water, er verschenen overal bloemen, het leek wel of onze koning kon toveren!
- Hofmstr : Toveren? Nee, dat bestaat niet!
- Soldaat : Ik zou toch wel eens willen weten hoe de koning dit allemaal voor elkaar kreeg!

Hofmstr : Laat ons het hem vragen!

Soldaat : Zou de koning zijn geheim vertellen?

Hofmstr : Misschien, laat ons het erop wagen.

Soldaat : O.K. vraag jij het hem maar.

Hofmstr : Ik? Ah nee hé! Jij vraagt het hem.

Soldaat : Nee, jij!

Hofmstr : Jij vraagt het hem!

Soldaat : Ik denk er niet aan.

Hofmstr : O.K. We zullen er om tossen.

Soldaat : Akkoord, kruis of munt?

Hofmstr : Munt! (Er wordt getost.)

Soldaat : Kruis! Zie je wel, **jij** moet het de koning vragen.

Hofmstr : (De koning staat achter de twee mannen) Ik durf het de koning niet te vragen!

Koning : Wat durf jij mij niet te vragen, hofmeester?

Soldaat : De hofmeester durft u niet te vragen of u ons uw geheim wil vertellen!

Koning : Geheim? Welk geheim?

Hofmstr : Het kanon, het meel, de bloemen...

Koning : Maar dat is helemaal geen geheim.

Hofmstr : Oh nee, wij begrijpen er geen snars van, Sire.

Koning : Wel, het is zeer eenvoudig. Het meel dat jij in het kanon goot, was het stuifmeel van de lach-anemoon. Wanneer je het stuifmeel inademt, dan kriebelt het zo erg in je neus dat je moet lachen. Meer is het niet. En als je daarna het stuifmeel begiet met zeewater dan gaat de anemoon groeien, en het zout uit de zee doet de bloemen vlugger groeien. Meer moet je er niet achter zoeken.

Soldaat : Dus geen tovenarij?

Koning : Geen tovenarij.

Hofmstr : (heel enthousiast tegen de soldaat) Alleen koppie - koppie gebruiken. (Hij herstelt zijn houding, de koning lacht en gaat af. De hofmeester kijkt op zijn uurwerk?) Al zo laat? Ik moet er dringend van door, want er moet nog heel wat gebeuren alvorens we de prinses kunnen ontvangen. Soldaat, jij weer op post en als je iets bemerkt aan de horizon...

Soldaat : Dan blaas ik op de toeter! (De hofmeester gaat af.) Voor het eerst in mijn leven voel ik mij een gewichtig man. (Hij kijkt door de verrekijker, het is duidelijk dat hij weer iets opmerkt.) Dat is onmogelijk! (Hij kijkt nogmaals.) Het koninklijk schip! Wat is het prachtig! (Hij blijft dromerig kijken.)

Tuinman : Hé, soldaat, wat sta jij daar te doen?

Soldaat : Ik kijk naar het koninklijk schip van de prinses. Overal wapperen er wimpels en linten, allemaal wit van kleur. Het is net een sprookjesschip! De matrozen hebben prachtige blauwe uniformen aan en de kapitein heeft een knal rode pet op.

Tuinman : Mag ik eens kijken?

Soldaat : Ja, hier. (Hij geeft de verrekijker aan de tuinman, opeens realiseert hij zich dat hij vergat te toeteren.) Lieve hemel, ik moet het melden, ik was het bijna vergeten! (neemt de toeter en begint paniekerig te toeteren.)

Hofmstr : (komt opgelopen) Wat nu weer!

Soldaat : De prinses! Het koninklijk schip komt er aan.

Tuinman : (terwijl hij kijkt) Nog nooit zag ik zo'n prachtig schip!

Hofmstr : Maar dat kan niet! Dat mag niet! 't Is nog veel te vroeg! Jullie moeten mij niet voor de gek houden hoor!

Soldaat : Wij houden je niet voor de gek, kijk dan zelf.

Hofmstr : (trekt de verrekijker uit de handen van de tuinman en kijkt) Oh... Hoe mooi! ... Soldaat, kom mee, we moeten zorgen voor een plechtige ontvangst! Tuinman, zoek jij de koning en vertel hem het nieuws.

Tuinman : Komt in orde hofmeester!

(Nieuwsgierige tuinmannen komen langs alle kanten gelopen, het is een gedrom om de verrekijker te bemachtigen, ze willen allemaal de prinses zien en hun verwondering is zeer groot.)

De koning komt op. De bazuinen schallen. Een beeldschone prinses komt op gevolgd door enkele hofdames met koffers. De soldaat en hofmeester wijzen haar de weg. Wanneer de koning haar bemerkt staat hij perplex door haar schoonheid. De prinses komt tot bij de koning. De tuinmannen fluisteren en tonen hun verwondering.)

Koning : Prinses Isabelle?

Prinses : (buiging) Majesteit.

Koning : Hartelijk welkom hier op Bloemeneiland.

Prinses : (buiging) Ik ben sprakeloos Sire , ik kan mijn ogen niet geloven, al die betoverende kleuren. Ik raak werkelijk bedwelmd door de heerlijke geur van al die bloemen.

Koning : En dit, lieve prinses, is nog maar een begin. Ik vermoed dat u moe bent van de reis, ik zal de hofmeester vragen u even naar het paleis te brengen, waar u kan rusten.

Hofmstr : Ja, ziet u, uw kamer heb ik helemaal laten versieren met... (De prinses schudt het hoofd en wil iets zeggen.)

Koning : (manend) Hofmeester!

Prinses : Ik vind het heel vriendelijk van u maar ik ben veel te opgewonden om te gaan rusten, ik wil zo graag... Oh! (bemerkt een prachtig bloembed en gaat tot daar ze hurkt zich tot dicht bij de bloemen, ruikt en betast hen. Ze vergeet de mensen rond zich. Dan bemerkt ze nog andere bloembedden en valt in herhaling. De koning maar ook de tuinmannen genieten van haar spontane houding. Alleen de hofmeester wordt er zenuwachtig van.)

Hofmstr : Sire, zou u zo vriendelijk willen zijn de prinses naar het paleis te vragen, want ik heb daar lekkere champagne laten klaarzetten, champagne met heerlijke lekkernijen! (De koning gaat tot bij de prinses en alvorens hij iets zeggen kan.)

Prinses : Het is net een droom, ik kan mijn ogen niet geloven, het is hier zeker het mooiste plekje op de wereld.

Koning : U vereert mij! (De koning lijkt wel bedwelmd door haar schoonheid en staart

haar aan.)

Hofmstr : (staat te popelen van ongeduld en komt tot bij de koning, hij fluistert) De champagne... Sire, de champagne! (De koning ontwaakt uit zijn roes van verliefdheid.)

Koning : Oh ja, de champagne. Hij staat klaar in het paleis, als u mij wil volgen...

Prinses : (Aarzelend) Ja, ja natuurlijk, maar...

Hofmstr : Lust u geen champagne? We hebben ook nog wat anders hoor! Sinaasappelsap, appelsap, druivensap, prik...

Koning : (Manend) Hofmeester!

Hofmstr : Sorry... (De koning kijkt naar de prinses.)

Prinses : Als u er niets op tegen heeft, zou ik graag hier in de tuin blijven. Uw land is zo groot en er is nog zo veel te zien.

Koning : Hofmeester, breng de champagne naar hier, dan kan ik de prinses de weg wijzen.

Prinses : (tot een tuinman) Geen kunstwerk ontroerde mij meer dat deze bloemenpracht!

Tuinman : (buiging) Dank u.

Koning : Dit compliment betekent natuurlijk een extra toetje! Hofmeester, heb je het gehoord!

Hofmstr : (Nors) Ja Sire ! Ik heb het gehoord! (terwijl de koning en de prinses verder stappen)

Prinses : Een extra toetje, wat is dat?

Koning : Wel dat is een beloning.... (af)

Hofmstr : (boos) Een extra toetje... een extra toetje... en ik dan?

Hoe kan ik nu tonen aan de prinses dat ik ook heel hard gewerkt heb om haar verblijf hier zo aangenaam mogelijk te maken! Ze wil niet eens mee naar het paleis komen om te zien hoe ik het versierd heb... Ook met bloemen hoor! (tot de tuinman) En jij zal wachten op je toetje tot ik tijd heb... en dat zal nog heel lang duren!... Ik moet de champagne nog gaan halen! (af en alle tuinmannen lachen. Er volgt muziek.)

(De nacht is gevallen. Een glimwormpje verlicht de scène. De prinses verschijnt in nachtgewaad, de kleding wordt aangepast aan de speciale lichteffecten die straks zullen volgen. De prinses stapt stilletjes en bemerkt de glimworm.)

Prinses : Dag glimwormpje, ben jij nog wakker?

Glimworm : Ja, wij waken over de nacht, wij houden van de stilte en brengen licht waar het nodig is.

Prinses : Kunt u mij misschien vertellen waar ik de ijsbloemen kan vinden?

Glimworm : De ijsbloemen? Maar mijn lieve kind, jij hoort in bed! Het is bijna middernacht! Morgen zal de koning u de ijsbloemen tonen, zij groeien bij het water in de grot en daar is het nu veel te gevaarlijk! Ga gauw naar het paleis, naar je warme bedje.

Prinses : Oh nee, ik kan helemaal niet slapen, ik ben veel te opgewonden! Het is hier zo mooi, ik wou... (Er valt een lichtstraal.)

Glimworm : Kijk daar valt een ster! Je mag een wens doen!

Prinses : Ik wou dat ik hier altijd kon blijven, hier in deze mooie tuin.

Glimworm : Misschien wordt die droom ooit werkelijkheid. Ga nu slapen, mijn lieve kind, morgen is het jouw verjaardag.

Prinses : Slapen? (Ze geeuwt.) Ik ben helemaal niet moe. (De glimworm neuriet een wiegelied) Ik wil... (Ze vleit zich neer in een bloembed.) Ik wil zo graag... (Ze valt in slaap.)

Koning : (op en bemerkt de glimworm) Dag glimwormpje, het was net of ik stemmen hoorde. Sinds ik de prinses ontmoet heb, draait mijn hoofd als een tol, ik kan niet meer slapen, ik hoor stemmen waar er geen zijn, het is net als of ik in een sprookje leef.

Glimworm : (Er valt weer een lichtstraal.) Kijk er valt een ster! U mag een wens doen hoogheid!

Koning : Kon ik nog maar in sprookjes geloven, ik wenste dat de prinses altijd bij me kon blijven.

Glimworm : (lacht) Als je iets wil, moet je er in geloven en dan zal je zien dat die wens ooit werkelijkheid wordt.

Koning : Kon ik je maar geloven, lieve glimworm, goede nacht. (Terwijl hij verder wil gaan ontdekt hij de slapende prinses. Hij bewondert haar.) Ze is mooier dan de mooiste lelie die ik ooit zag.

(We horen eerst belletjes en dan zachtjes de begintonen van de pinguïn-muziek. De prinses ontwaakt, de koning stelt haar gerust en beiden verstoppen zich stilletjes achter de rotsblok. Er verschijnt een arreslee getrokken door enkele pinguïns. De kostuums van de pinguïns zijn aangepast aan het blacklight dat nu gebruikt wordt. Op de slee liggen grote witte ijsblokken die automatisch in het donker geweldig mooi zijn. De pinguïns dansen en gooien de ijsblokken naar elkaar, een echte kluif voor de choreograaf.) Wanneer de

pinguïns weer verdwenen zijn, heeft de prinses de hand van de koning genomen.

Prinses : Nu begrijp ik het, deze pinguïns brengen het ijs voor de ijsbloemen mee.

Koning : Ja, elke nacht weer opnieuw. Morgen gaan we kijken, want vooraleer de ijsbloemen op zijn mooist zijn, hebben de pinguïns nog heel wat werk voor de boeg.

Prinses : Sire, ik ben nu zo moe, mag ik hier in dit bloembedje slapen vannacht?

Koning : Natuurlijk, prinses ik zal over je waken.

Prinses : Goede nacht. (Ze geeft de koning een zoentje en vleit zich neer.)

Koning : Vlinders in je buik! Nu weet ik wat dat is! (Ook hij wordt moe en valt in slaap. Er volgt muziek.)

(Het is morgen, de tuin ligt er vredig en rustig bij, de vogeltjes fluiten, tuinmannen gaan naar hun werk. De koning en de prinses slapen nog.)

Hofmstr : (Komt zenuwachtig opgelopen) Een ramp, er is een grote ramp gebeurd. Oh, ik durf het niemand te vertellen. Wat moet ik doen!

Soldaat : (komt opgelopen) Wat is er gaande? Je ziet helemaal bleek, man!

Hofmstr : Er is een verschrikkelijke ramp gebeurd! De prinses!

Soldaat : Vertel op man, wat is er gebeurd met de prinses?

Hofmstr : Ze is... Ze is verdwenen! Ze werd geschaakt! Wat moet ik beginnen!
Als de koning dat verneemt, dan vlieg ik zeker de gevangenis in. Dan word ik zeker opgesloten in de hoogste toren van het kasteel. (Hij begint hartver-

scheurend te wenen.)

Soldaat : Kalm aan, hofmeester. Ik heb een idee, wij richten een grootscheepse zoekactie in, alle tuinmannen zullen meewerken, zij kennen immers de kleinste hoekjes van dit eiland. (De tuinmannen hebben inmiddels het gesprek gevolgd en stemmen onmiddellijk in. De zoekactie begint.)

Tuinman : (heeft de prinses gevonden) HJ vrienden kijk eens!

Hofmstr : We hebben geen tijd!

Tuinman : Maar kijk nu toch eens... ik heb ze gevonden!
(Beiden slapen nog. Iedereen schaart zich rond het paar.)

Hofmstr : En ik dacht... oh wat ben ik blij! (danst van blijdschap rond en geeft de soldaat in al zijn uitbundigheid een kus, gevolgd door gekke reacties.)

Tuinman : Vandaag is de prinses jarig!

Tuinman : Laat ons een prachtig bloemenboeket versieren! (tuinmannen stemmen in en halen overal bloemen vandaan en maken een mooie tuil. Wanneer de prinses en de koning ontwaken, zingen zij zacht een verjaardagslied en schenken haar de bloemen. De prinses straalt van geluk.)

P A U Z E

Tweede bedrijf

Wanneer het doek open gaat, is de scène verlaten. Alleen de soldaat staat weer op uitkijk. De hofmeester komt op.

Soldaat : Halo, hofmeester! Mag ik eindelijk mijn wachtpost verlaten? De zon brandt op mijn neus, en ik heb zo'n verschrikkelijke dorst!

Hofmstr : (kijkt op zijn uurwerk) Nog even geduld maat! Nog enkele minuten en je mag de poort gaan sluiten. We moeten ons stipt aan de voorschriften houden. De tuinmannen mochten zich komen aanbieden tot vier uur!

Soldaat : Ik heb nog nooit zoveel volk bijeen gezien!

Hofmstr : Ja, ik zou niet in de prinses haar plaats willen zijn! Zij moet een keuze maken en alle bloemen waren om ter mooist.

Soldaat : Ik ben benieuwd wie de winnaar wordt!

Hofmstr : Ik ben benieuwd wie het extra toetje krijgt! Nog dertig seconden en jij mag van je uitkijkpost komen.

Soldaat : (kijkt nog even door zijn verrekijker) Wat zie ik daar! (Hij lijkt wel verblind.)

Hofmstr : Wat is er man!

Soldaat : Ik kan het niet goed zien, ik wordt helemaal verblind door het licht!

Hofmstr : Welk licht?

Soldaat : Ik weet het niet, kijk jij eens!

- Hofmstr : (Hij gaat op de steen staan en kijkt door de verrekijker. Ook hij wendt zich af en lijkt verblind.) Wat is dat!
- Tim : (komt uitgeput op gesneld, hij is helemaal nat en buiten adem en heeft een verblindende mooie lelie in de hand.) Ben ik hier aan het juiste adres?
Ik heb pech gehad met mijn bootje, het roer was stuk, en ik heb wel zeven mijl moeten zwemmen. Ik dacht dat ik te laat was!
- Soldaat : Dat was net op de valreep, ventje! Want mijn wachttijd zit er... (de klok slaat vier maal) nu op. (wrijft het zweet van het voorhoofd)
- Hofmstr : (De hofmeester staat heel de tijd naar de bloem te staren.) Inderdaad op de valreep! Ik vraag mij alleen af hoe jij nog voor de prinses durft te verschijnen zo helemaal verformfaaid!
- Tim : Oh jeetjes, zover heb ik nog niet nagedacht!... Mijn beste pak is helemaal nat en mijn moeder had het nog zo mooi opgeperst omdat ik zeker keurig voor de prinses zou verschijnen.
- Hofmstr : Ik heb een idee. Ik zal de bloem gaan aanbieden bij de prinses.
- Tim : Nee, alsjeblieft niet, ik wil zo graag haar lieve gezichtje zien als ze mijn lelie bewondert. Ik wil ook graag de prinses een keertje ontmoeten, men heeft mij verteld dat ze zo aantrekkelijk is.
- Hofmstr : Jij onbeschaamde vlegel! Geef hier die bloem! Ik ga er mee naar de prinses!
(rukt de bloem uit de hand van de knaap)
- Soldaat : In naam van de wet, beveel ik u hofmeester, de bloem terug te geven aan...?
- Tim : Tim, ik heet Tim!

- Soldaat : ... aan Tim!
- Hofmstr : Geen haar op mijn hoofd dat er aan denkt om deze kletsnatte aap aan de prinses voor te stellen!
- Soldaat : (neemt de hofmeester bij het oor en dwingt hem de bloem terug te geven) Geef die bloem terug aan Tim!
- Hofmstr : Au! Je doet me pijn! Au! Au! (zeer afgunstig) O.K. Hier is jouw... jouw lelijk onkruid.
- Soldaat : En hoe lossen we de zaak nu verder op? Ik vind het zeer kranig dat hij zeven mijl ver zwom om zijn mooie bloem naar de prinses te brengen. We moeten hem een eerlijke kans geven! Of beter, we moeten hem helpen.
- Hofmstr : (geveinsd en overdreven vriendelijk) Ik heb een idee.
Tim, jij mag mijn beste pak lenen!
- Tim : Dat meen je niet! (hofmeester knikt bevestigend)
- Soldaat : Zo hoor ik het liever!
- Hofmstr : Soldaat, ga jij de poort maar afsluiten en daarna vraag jij aan de kok een lekker glaasje wijn. Je hebt het dubbel en dik verdiend!
- Soldaat : Een lekker glaasje wijn? Maar dat laat ik mij geen twee maal zeggen! (tot Tim)
Nog veel succes met jouw prachtige lelie!
- Tim : Dank u. (De soldaat gaat af.)
- Hofmstr : Kom wij haasten ons. Kijk, daar boven in de toren van het kasteel, daar is mijn kamertje. Daar kan jij je omkleden.
(We horen de stappen op de trappen tot hoog aan de torenkamer. De kamer is

leeg en donker. Er is een klein venstertje waar een heldere lichtbundel binnenvalt tot op de grond. We horen een sleutelbos en een sleutel die het slot opendraait.) Kom, ik zal jouw lelie even vasthouden terwijl jij de andere kleren aantrekt. Ga jij maar voor! (De hofmeester duwt Tim naar binnen. Tim valt op de grond. De deur wordt weer vlug gesloten.) Zo ventje, wat dacht jij wel! Je bent gevangen! Je zit hier in de hoogste toren van het kasteel en niemand zal jou ooit vinden! Niemand! Vaarwel domme man! De prinses zal denken dat deze lelie van mij is!

Tim : Laat mij eruit! (bonst op de deur) Hofmeester! Dit is niet eerlijk! Laat mij er uit. (We horen een wansmakelijke lach van de hofmeester die de trappen weer afrent.)

Terug naar het oorspronkelijk decor. De koning en de prinses komen op. (De hofmeester verstopt zich achter een bloembed.)

Prinses : (een beetje overstuur) Jij moet me helpen! Ik kan geen keuze maken!

Koning : Laat ons alles nog eens op een rijtje zetten.

Prinses : Dat heb ik al zo dikwijls gedaan. Alle bloemen zijn even mooi. We moeten absoluut een oplossing vinden!

Hofmstr : (komt te voorschijn, maakt een buiging en biedt de prinses de lelie aan) Lieve prinses, ik bied u in alle nederigheid deze lelie aan. (De prinses blijft een tijdje sprakeloos.)

Prinses : Dit is een wonder! (Ze koestert de bloem en straalt van geluk.)

Koning : Ik geloof dat uw keuze gemaakt is?

Prinses : Hofmeester, jouw lelie is heel zeker de mooiste die ik ooit zag. (De hofmeester danst onbeheerst rond. De koning en de prinses vinden dit leuk.)

- Koning : Hofmeester, met deze benoem ik je tot koninklijk hofhovenier, en jij krijgt meteen de hoofdprijs.
- Hofmstr : Ja, majesteit... eindelijk zal mijn grote wens in vervulling gaan. Ik krijg heel zeker een ... extra....
- Koning : Inderdaad, jij krijgt een extra plaatsje in de tuin, waar je kan werken naar hartelust! (De ontgoocheling bij de hofmeester is overduidelijk.)
- Hofmstr : (een beetje stotterend) Een extra plaatsje in uw tuin...?
- Koning : Dat had je zeker niet verwacht! Maar eerlijk gezegd ben ik ook aangenaam verrast, want ik wist niet dat jij zoveel talent had! Wat vindt u er van prinses?
- Prinses : Ik ben er van overtuigd dat een natuurliefhebber als jij wel boft met een plaatsje in dit paradijs. Ik wou dat ik...
(Ze schrikt van haar eigen woorden.)
- Koning : Hofmeester, straks zal de prinses op het balkon verschijnen en jouw overwinning bekend maken. Voor de anderen zal het misschien een teleurstelling worden en dat wil ik niet. Alle tuinmannen hebben immers hun best gedaan en ik wil dan ook iedereen belonen. Daarom stel ik voor dat je eerst naar het kasteel gaat en de kok vraagt om voor elke mededinger een extra toetje te maken. Jij kan ze dan later uitdelen.
- Hofmstr : (spinnijdig van jaloezie) Krijgen zij allemaal een extra toetje?
- Koning : Ik kan ze toch moeilijk allemaal een plekje in mijn tuin geven. De hoofdprijs is voor u! Jij hebt het verdiend!
- Hofmstr : (zeer ontgoocheld) Dan ga ik maar... naar de kok. (af)

- Prinses : Deze man is werkelijk van de kaart. Ik denk dat het nu tijd wordt om op het balkon te gaan, want alle mensen staan zeker ongeduldig te wachten op het plein.
- Koning : Dat is inderdaad zo... maar eerst zou ik u iets willen zeggen. U weet net als ik dat u morgen weer naar Zonne-eiland moet vertrekken. Uw vader heeft dit zo gepland.
Ik kan het mij nauwelijks voorstellen dat ik nog van mijn tuin zou kunnen genieten zonder dat jij hier bent. Terwijl ik hier vroeger uren alleen kon rond kuieren zal ik me nu zonder u zeer eenzaam voelen. Ik zal je missen, prinses Isabelle.
- Prinses : (een beetje ontdaan) Ik zal ook... je tuin missen.
- Koning : (een beetje ontgoocheld) Mijn tuin?
- Prinses : ... en de bloemen, en de tuinmannen... maar het meest van alles zal ik... hun koning missen.
- Koning : U bedoelt...
- Prinses : Ja, dat bedoel ik.
- Koning : (heel gelukkig) Sta me dan toe, lieve Isabelle, om jou te vragen of jij met mij zou willen trouwen.
- Prinses : Ik zou niets liever willen. Mijn antwoord is... Ja.
- Koning : Jij zal de mooiste bruid op de wereld zijn! Maar ik wil je graag een prachtig huwelijksgeschenk aanbieden. Heb jij misschien een wens? Geen enkele moeite is me te veel.
- Prinses : Ja, ik heb JIn grote wens. Ik zou graag hebben, dat mijn bruidsboeket zou

bestaan uit 7 van deze prachtige lelies.

Koning : Als dit uw grootste wens is, beloof ik u een betoverende bruidsboeket. (De prinses geeft een zoentje.)

Prinses : Het wordt nu echt tijd dat we gaan, de mensen staan te popelen van ongeduld. (af)

Hofmstr : (likkebaardend op met een lekker toetje op een groot dienblad). Toetje! Toetje! Waar zit dat onmogelijk uilskuiken nu? Ik loop hier al uren te zoeken naar een tuinman die nog geen toetje kreeg, en hij is nergens te vinden. Hm! Het ruikt zo lekker, ik hou het niet meer vol... of zou de kok zich misschien vergist hebben? Zou hij er eentje te veel gemaakt hebben? Stel je voor! Ja, dat zal het zijn, er is er eentje te veel!... en dat eentje is... voor mij! Eindelijk! (zet het dienblad neer en neemt het toetje in de hand, hij bewondert het en ruikt eraan) Ik kan het bijna niet geloven maar dit toetje is voor mij! (Hij wil erin bijten. De soldaat komt opgelopen.)

Soldaat : Hier ben ik hofmeester, de kok vertelde me net dat hij voor mij ook een extra toetje gemaakt heeft omdat de koning zo tevreden was over mijn werk!

Hofmstr : (woedend) Is dit toetje voor...

Soldaat : ...voor mij, ja! Ik zal je er van bevrijden! Dank je wel! (eet het toetje smakelijk op. De hofmeester gooit het lege dienblad woedend op de grond en begint er nijdig op te trappen. Op dat moment komt de koning op. Wanneer de hofmeester de koning bemerkt bouwt hij de woede aanval af, op een komische wijze. De koning staat verwonderd toe te kijken)

Hofmstr : (zijn plan trekkend, wijst hij naar zijn voeten) Een beest... Er zat een groot vies beest op mijn dienblad! En beesten kunnen we hier niet hebben...

Soldaat : (heeft ongestoord zijn toetje gegeten) Dat was pas lekker! Ik ga eerst het kanon poetsen, dan kan het weer netjes op zijn plaats. (af)

Koning : Hofmeester, ik heb ook nog een werkje voor jou. Zoals jij waarschijnlijk al gehoord hebt zullen de prinses en ik binnenkort gaan trouwen. Zij zal een bruidstuil dragen met zeven lelies, en voor die lelies moet jij zorgen.

Hofmstr : Ik majesteit?

Koning : Jouw lelies vond ze het mooist.

Hofmstr : (paniek) Maar... ik kan dat helemaal n... (schrikt)

Koning : Natuurlijk kan jij dat! Je hebt het een keer gekund, dus zullen er verder geen problemen zijn. Hofmeester ik reken op jou. (af)

Hofmstr : (helemaal in paniek) Zeven lelies, stel je voor! Ik ken zelfs het verschil niet tussen een lelie en een prei! Ik weet helemaal niet hoe ik er moet aan beginnen. Oh, ik mag er niet aan denken wanneer straks de koning mij vraagt de lelies te tonen en ik heb er geen... wat zal er dan gebeuren! De koning wil vast zijn belofte houden! Ik ben verloren, ik zal alles moeten opbiechten, de koning zal heel boos op me zijn! Nee, ik moet iets bedenken. Als Tim lelies kon kweken, dan moet ik dat ook kunnen! Dat ik daar niet eerder aan dacht... Tim weet hoe het moet. Ik ga het hem vragen. Tim moet het mij vertellen! (gaat af en we horen weer de stappen tot hoog in de toren tot hij boven is.)

Tim : (Tim zit in de donkere kamer tegen de muur en hoort de voetstappen.) Halo, is daar iemand?

Hofmstr : (opent het luikje in de deur) Ja, Tim ik ben het, de hofmeester.

Tim : Mag ik er eindelijk uit?

Hofmstr : Er uit? Geen haar op mijn hoofd dat daar aan denkt.

Tim : Ik heb honger en dorst en 's nachts is het hier behoorlijk koud!

Hofmstr : Dat is dan spijtig voor jou! Maar ik breng je een goed nieuwtje! De prinses heeft jouw bloem bekroond!

Tim : Mijn lelie?

Hofmstr : Ja.

Tim : En waarom moet ik dan in deze enge toren blijven?

Hofmstr : Omdat de koning mij benoemd heeft tot koninklijke hofhovenier!

Tim : Maar dat is oneerlijk, dit is werkelijk onrechtvaardig!
Haal mij hier uit! Ik heb honger en dorst!

Hofmstr : O.K. ik wil het op een akkoordje gooien. Je begrijpt dat ik je niet vrij kan laten maar ik kan je wel iets te eten en te drinken brengen.

Tim : Je kunt me moeilijk laten sterven van honger en dorst!

Hofmstr : Dat hangt helemaal van jou af! Ik wil je wel wat brengen maar jij moet mij vertellen hoe ik zeven van die prachtige lelies kan kweken!

Tim : Nooit van mijn leven! Jij bent een bedrieger!

Hofmstr : O.K. ik ben al terug weg en kom nooit meer terug. Het was je enige kans om te overleven! Maar als je koppig bent...

Tim : Wacht! Eerst wil ik een stevige maaltijd! Daarna zal ik je helpen.

- Hofmstr : Ik wist wel dat je een verstandige kerel bent! Hier is een waterkruik en straks breng ik je de maaltijd. (Tim drinkt gulzig van het water) En vertel nu maar op!
- Tim : Hier heb je zeven zaadjes! (Hij haalt een beursje uit zijn zak en telt zeven zaadjes. De hofmeester neemt ze aan en ploft het luikje snel dicht.)
- Hofmstr : Dank je wel ventje!
- Tim : Jij houdt je belofte?
- Hofmstr : (lachend, terwijl hij weer op de trappen naar beneden loopt) Belofte? Ik heb je helemaal niets beloofd, helemaal niets!
- Tim : Ik had het kunnen denken. (Tim zet zich langzaam en droevig neer tegen de kille muur.) Ik zal zuinig moeten zijn met dit beetje water!
- Hofmstr : (op met een hoge rieten rol die later als omheining zal dienen) Hier lijkt het mij de geschikte plaats. Ik zet eerst deze omheining zodat niemand kan zien hoe ik te werk ga. (Hij zet de omheining, hangt aan de buitenzijde een bordje, zoekt een schop die ergens ligt en verdwijnt achter de omheining. Men hoort hem zuchten en zwoegen.)
- Tuinman : (twee tuinmannen op) Wat staat die omheining hier te doen?
- Tuinman : Mij een raadsel! Kijk, er hangt een bordje aan! (dichter bij en leest) Niet over de omheining gluren!
- Tuinman : Dat maakt mij pas nieuwsgierig!
- Tuinman : Ja, ik zou ook wel willen weten wat daar allemaal gaande is!
- Hofmstr : (komt tevoorschijn) Wat staan jullie daar te kletsen! Hebben jullie geen werk?

Tuinman : Nee, ons werk zit er op voor vandaag en we genieten een beetje van de zon!

Hofmstr : Ik wil niet gestoord worden, gaan jullie hier maar vlug vandaan. Kom! (Hij jaagt de tuinmannetjes weg en gaat af.)

Tuinman : (komen stiekem terug op, ze giechelen.) Zullen we dan toch maar eens gaan kijken!

Tuinman : Ik durf niet! Stel dat iemand ons betrapt!

Tuinman : Snel dan, ik geef jou een standje en jij kijkt wat er gaande is! (Gaat in houding staan, en terwijl de andere aanstalte maakt om te klimmen, komt de soldaat er aan.)

Soldaat : Wat gebeurt hier allemaal?

Tuinman : (erg geschrokken) Niets... helemaal niets!

Soldaat : Ik had nochtans de indruk dat jullie over die omheining wilde gluren, terwijl het duidelijk verboden is! Ik kan dit niet toelaten, begrepen!

Tuinman : We hebben nog niet gekeken, soldaat.

Soldaat : En wat valt daar dan te kijken?

Tuinman : Dat weten wij niet, maar de hofmeester doet zeer geheimzinnig.

Soldaat : Oh ja? En jullie weten helemaal niet waarover het gaat?

Tuinman : We hebben geen idee!

Soldaat : Jullie maken mij heel erg nieuwsgierig, maar we mogen niet over de omheining kijken! Als handhaver van de wet moet ik het goede voorbeeld geven!. Daarom

kijk ik er niet over... maar erdoor.

Tuinman : Erdoor!

Soldaat : Inderdaad, ik maak een piep klein gaatje, zo'n niemendalletje. (Hij maakt een gaatje in de omheining en kijkt.) Oh, moet je kijken! Ongelooflijk! Dat heb ik nog nooit gezien!

Tuinman : Mogen wij ook eens piepen? (Ze kijken en hebben lol.) Zo een diepe put, waarvoor is dat goed?

Hofmstr : (op met gieter) Staan jullie hier nog te leuteren. (verdwijnt weer achter de omheining. De tuinmannen zetten zich in de zon en de soldaat gaat lachend af. We horen weer zuchten en zwoegen.) Ik ben helemaal niet van plan om hier in dit vieze zand te ploeteren! Die rotlelies moeten het maar zelf kunnen! Kijk, allemaal samen de put in en als ze groot genoeg zijn dan geef ik ze aan de koning en heb ik eindelijk een extra toetje verdiend. (af)

Koning : (op en leest) Verboden over de omheining te gluren! Wat heeft dit allemaal te betekenen!

Tuinman : Sire, dat is het werkterrein van de hofmeester!

Koning : Oh, ik begrijp het al, de lelies! Ik zal maar wat geduld moeten hebben.

Hofmstr : (op) Oh, Sire!

Koning : Jij hebt al vlijtig gewerkt zo te zien?

Hofmstr : Inderdaad majesteit, ik kwam net kijken.

Koning : Mag ik ook even kijken?

- Hofmstr : (paniek) Nee, Sire. De lelies mogen absoluut niet gestoord worden! Ze zijn zo verlegen dat ze verschrompelen en terug in de grond zakken. Maar ik wil zelf wel eens gaan kijken en verslag uitbrengen.
- Koning : Doe dat hofmeester ik brand van ongeduld!
- Hofmstr : (verdwijnt achter de omheining) Fantastisch! Net wat ik dacht! Ongelooflijk!
(komt weer te voorschijn)
- Koning : En?
- Hofmstr : Ik kan mijn ogen haast niet geloven! Zeven prachtige kleine babylelietjes, met blaadjes van fluweel!
- Koning : Mijn prinsesje zal zeer gelukkig zijn! Hofmeester hou me op de hoogte. Straks kunnen we de bruidsklokken laten luiden! (af)
- Hofmstr : Was dat op het nippertje! En te weten dat die rotlelies helemaal nog niet te zien zijn! (terug achter de omheining en boos) Willen jullie een beetje opschieten luilakken!
(weer tevoorschijn en naar een tuinman die zijn bloembed verzorgt) Prachtige bloemen heb jij! Vertel mij eens, hoe heb jij ze geteeld?
- Tuinman : Eerst heb ik een plekje gezocht waar 's morgens de zon schijnt. Ik heb dan een klein kuiltje gegraven, er een beetje bronwater in gegoten en dan het zaadje er zeer voorzichtig ingelegd en dan het kuiltje weer dicht gemaakt en met mijn hand gladgestreken.
- Hofmstr : Dus: een plekje met 's morgens zon, een kuiltje, bronwater, zaadje erin, dicht maken, gladstrijken en klaar is Kees!
Dat ik daar niet eerder aan dacht! Het is werkelijk kinderspel!
- Tuinman : Oh, hofmeester vergeet er zeker niet een beetje "*liefde*" (bijv. "AMORE" in de

taal van de tuinman) toe te voegen. (De hofmeester begrijpt dit woord niet.)

Hofmstr : "Amore" wat is dat voor onzin, zeker niet belangrijk.

(Hij verdwijnt achter het scherm, we horen hem weer zwoegen).

Tuinman : (2 tuinmannen op) Hoor de hofmeester maar zwoegen. Voor hem is het zeker geen lolletje om in de tuin te werken!

Tuinman : Ik doe niets liever.

Tuinman : Ik ook niet! Zullen we nog maar eens door de omheining kijken?

Tuinman : Ja, Ssst...! (Ze kijken en giechelen.) Het is precies een bouwwerf! Putten en bulten!

Tuinman : Als je het mij vraagt heeft de hofmeester niet veel verstand van tuinieren!

Hofmstr : Is daar iemand? (komt wild van achter het scherm vandaan)

Kennen jullie geen manieren! Ik wil niet gestoord worden! Ga weg! (Hij loopt met een schop achter hen aan. De tuinmannetjes vluchten.)

Koning : (op). Hofmeester! Ben jij daar? (De hofmeester komt weer op) Hofmeester!

Hofmstr : Hier ben ik majesteit!

Koning : Hoe ver staat het met de lelies? Ze zijn zeker al een heel eind opgeschoten?

Hofmstr : Sire, het is bijna zo ver! Kuiltje, bronwater, morgenzonnetje, het komt allemaal dik in orde!

Koning : Daar twijfel ik niet aan! Mag ik even een kijkje nemen!

Hofmstr : (springt er paniekerig voor) Nee, Sire nog niet! Het is uiterst gevaarlijk hen te

storen! Als ze schrikken dan verschrompelen ze helemaal en zakken de grond weer in!

Koning : Mijn geduld wordt vreselijk op de proef gesteld, maar ik zal mij aan de regels houden! Ik kom binnenkort nog eens langs!

Hofmstr : (weer achter het scherm en horen vloeken en tieren) Hoe is het mogelijk hoe is het mogelijk! Een verdroogde vijgenboom heeft er niets tegen! Begrijpen jullie niet, dat mijn leven er van af hangt! Wat moet ik beginnen! (Hij komt weer tevoorschijn. Enkele tuinmannen staan te werken of te kletsen.) Komen jullie allemaal eens bij mij! En vertel mij eens hoe jullie jullie bloemen teelten?

Tuinman : Waarom moeten wij dat aan jou vertellen, hofmeester? Elke bloem moet je anders aanpakken! De mijne moet schaduw hebben, een beetje zeewater en zeer veel "liefde" (vreemde taal)

Tuinman : De mijne veel zon en weinig water en zeker geen "liefde" (weer in zijn specifieke taal) vergeten!

Tuinman : De mijne dan weer weinig zon en veel water en een flinke dosis "liefde". (weer onverstanebare taal)

Hofmstr : O.k, O.k! Ik begrijp het al! Als het mij tegenzit kan ik bezig blijven tot het einde der tijden. (Hij barst in snikken uit.)

Koning : (op samen met de soldaat) Wat is hier allemaal aan de hand?

Tuinman : Wij begrijpen er geen sikkepit van!

Tuinman : De hofmeester vraagt ons hoe wij onze bloemen teelten en als wij het hem vertellen, begint hij wanhopig te kermen!

Koning : Hofmeester wat heeft dit te betekenen?

Hofmstr : (springt verschrikt recht) Niets Sire , helemaal niets! Ik ben helemaal niet aan 't kermen, ik ben zelfs verschrikkelijk blij vandaag!

Koning : Blij?

Hofmstr : Ja blij! Hoor maar! Euh... (Hij begint op valse toon een liedje te zingen!)

Koning : Voor mij klinkt dit alles heel verward, maar het feit dat de hofmeester zo gelukkig is vandaag wil zeker betekenen dat de lelies nu op zijn mooist zijn! Nietwaar?

Hofmstr : De lelies! Oh ja, de lelies!

Koning : Laten we met zijn allen gaan kijken! (Ze stappen tot bij de omheining.)
Vrienden, het grote moment is nu aangebroken!
Hofmeester toon mij je kunstwerken!

Hofmstr : Nee Majesteit, nog niet! (gaat angstvallig voor de omheining staan) Het is nog veel te vroeg!

Koning : Hofmeester, je mag mijn geduld niet langer op de proef stellen! Doe de omheining weg en laat ons de lelies bewonderen!

Hofmstr : Nee, majesteit, 't is nog veel te vroeg!

Koning : (tegen de tuinmannen) Willen jullie de omheining even afbreken?!

Hofmstr : Nee, niet doen! (De tuinmannen nemen de omheining weg. Er staan enkele verdroogde preien. De tuinmannetjes lachen, maar de koning schrikt.)

Koning : Wat heeft dit te betekenen? (De hofmeester begint angstig te kermen.)
Hofmeester, zijn dit de lelies die ik aan prinses Isabelle zou schenken?

Hofmstr : Ja, Sire! Euh nee Sire ! Enfin, ik bedoel... ik weet het niet meer!

Koning : (zeer boos) Hofmeester!

Hofmstr : (begint wanhopig te snikken) Ik kan geen uitleg geven en ik wil geen uitleg geven!

Soldaat : (op) Wat is er hier allemaal aan de hand! Moet ik ingrijpen Sire ?

Koning : Zover zijn we nog niet soldaat! Ik verwacht een degelijke uitleg voor dit betreurenswaardig gebeuren! Wel hofmeester!
(De hofmeester wendt zich koppig af en met gekruiste armen knijpt hij de lippen op elkaar.)
Zo, jij wil het mij niet vertellen! Wie van jullie weet hoe de vork in de steel zit?
(Iedereen zwijgt.)
Ik begrijp het al! Niemand van jullie wil een klikspaan zijn!. Dat is een mooie zaak op zich, maar het wordt een catastrofe als ik niet achter de waarheid kom!
Ik zal jullie vertellen waar het om gaat!
Ik heb Prinses Isabelle van Zonne-eiland ten huwelijk gevraagd. Zij stemde toe. Ik heb haar een bruidsboeket beloofd met 7 prachtige lelies. De lelies die de hofmeester haar had aangeboden op haar verjaardagsfeest! Daarom had ik de hofmeester de opdracht gegeven...

Soldaat : Wacht eens even... nu begin ik 't stilaan alles te begrijpen! Hofmeester beken maar!

Hofmstr : (zeer agressief) Zwijgen zeg ik je! Zwijgen!

Koning : Spreek soldaat!

Soldaat : Hofmeester! Waar is die jongen!

Hofmstr : Welke jongen?

Soldaat : Waar is Tim?

Hofmstr : Tim? Ik ken helemaal geen Tim!

Soldaat : (begeeft zich naar de hofmeester) Wat heb jij met Tim gedaan? Heb jij hem misschien vermoord? (omstanders schrikken hevig)

Hofmstr : Vermoord? Wat denk jij wel, ik heb Tim helemaal niet vermoord! Ik ben geen moordenaar!

Koning : Maar wel een leugenaar! Wie is Tim? (De hofmeester knijpt de lippen weer op elkaar.) Soldaat, geef antwoord!

Soldaat : (salueert) Tot u dienst majesteit! Tim is die jongen met die prachtige lelies! Net toen ik het hek van de tuin wou sluiten kwam Tim nog snel binnen gehold. Zijn bootje was gezonken en hij had zeven mijl moeten zwemmen om de lelies tot bij de prinses te kunnen brengen.

Koning : Daar weet ik niets van.

Soldaat : De hofmeester nam hem mee naar zijn kamer om hem droge kleren te geven...

Koning : Het wordt mij stilaan duidelijk! De hofmeester stal de lelies en bood ze zelf aan! Hofmeester waar is Tim? (geen antwoord) Soldaat, grijp hem en bind hem aan de schandpaal tot hij een antwoord geeft.

Hofmstr : Nee, niet aan de schandpaal! Alsjeblieft, ik zal alles opbiechten!

Koning : Breng ons bij Tim!

Hofmstr : Hij zit daarboven, in de hoogste torenkamer!... opgesloten.

(Wij horen weer stappen op de trappen van het kasteel tot ze weer boven zijn.)
Tim zit ineengezakt tegen de muur. De lichtstraal valt weer binnen door het kleine raampje en daar waar de lichtstraal de bodem raakt staan zeven prachtige lelies. We horen de sleutel. De koning, soldaat en hofmeester stappen naar binnen. Tim wordt verblind door het felle licht.)

Koning : Hoe is het mogelijk! (begeeft zich naar Tim) Kom jongen, dit is het einde van al je ellende. Ik schaam me diep dat dit alles kon gebeuren zonder dat ik er iets van af wist.

Soldaat : Majesteit, kijk hier! Wat een prachtige lelies!

Tim : Oh ja, mijn lelies, mag ik ze zelf aan de prinses aanbieden Sire , ik wil zo graag haar lieve gezichtje zien als zij de lelies aanschouwt!

Koning : Natuurlijk Tim, jij mag het bruidsboekje maken van deze wondermooie bloemen. Kom laat ons gaan, het is hier kil en koud.

Soldaat : Sire, wat moet ik met de hofmeester beginnen!

Koning : Sluit hem op in deze kamer zodat hij kan nadenken over de gruwelijke dingen die hij deed.

Hofmstr : Vergiffenis majesteit, laat me eruit! (De deur wordt weer op slot gedaan terwijl de hofmeester hopeloos om vergiffenis smeekt.)

(Decor tuin. Er heerst een drukte van belang, een zeer chaotische toestand.)

Kok : (op) Waar is de hofmeester? Heeft iemand de hofmeester gezien?

Meid : (op) Hé! Hebben jullie de hofmeester gezien?

Kok : Nee, ik zoek hem ook! Ik weet niet wat ik vandaag zal klaarmaken. Het is een ramp! Uitgerkend vandaag! Het huwelijksfeest van onze koning en prinses Isabelle!
Ik heb nog nooit een huwelijksdiner ineengestoken! Ik weet niet hoe ik daaraan moet beginnen.

Meid : Voor mij wordt het ook een catastrofe, heel het paleis moet nog opgesmukt worden. Ik weet ook niet hoe er aan te beginnen.
De bruidsmeisjes weten niet welke jurk ze zullen aantrekken, de kamerheer weet niet of hij de rode of de gouden loper zal uitrollen, of het diner in de roze of de rode zaal zal geserveerd worden. Of het strikje of de blaaskapel de huwelijksmars zal spelen! Oh! Ik krijg een inzinking. (Ze valt in zwijm in de armen van de kok.)

Soldaat : (op) Wat is er hier gaande?

Kok : Neem over soldaat, want ik hou het ook niet langer uit! (de soldaat brengt het kamermeisje weer terug tot bewustzijn)

Soldaat : Ik kan helemaal niet volgen!

Kok : Alles, maar dan ook alles loopt hier in het honderd!

Meid : We moeten zo snel mogelijk de hofmeester vinden. Hij alleen weet hoe we een ramp kunnen voorkomen.

Soldaat : Een ramp?

(Tim op in prachtige kleren, hij hoort het gesprek)

Kok : Hij alleen weet hoe alles moet! Hij maakt dagelijks de plannen op, hij geeft ons steeds alle orders, hij weet alles zo goed te organiseren, wij kunnen niet zonder

hem!

Meid : Alles loopt fout zonder hem! We moeten de hofmeester kost wat kost vinden. Hij alleen kan de boel hier redden.

Soldaat : Voortaan zullen jullie niet meer op de hofmeester kunnen rekenen want hij...
(Tim maant hem stil tot zwijgen)

Tim : Laat dit maar aan mij over soldaat, en jullie moeten niet paniekeren! Ik ga even met de koning praten. Gaan jullie maar terug naar het paleis en wacht daar tot de hofmeester er is.

Meid : Kunnen wij echt op u rekenen!

Tim : (knikt bevestigend) Ga maar, alles komt in orde. (De anderen gaan af.)

Koning : (op) Zo, Tim, je ziet er al heel wat beter uit.

Tim : Ja, majesteit, ik werd in het paleis behandeld als een prins. Ik voel me al veel beter.

Koning : Ik ben heel blij dit te horen, Tim. Als ik je ergens een plezier zou kunnen mee doen, moet je het absoluut maar vragen. Ik ben jou nog veel verschuldigd en trouwens op mijn huwelijksdag moet ook iedereen hier op Zonne-eiland gelukkig zijn.

Kok : Ik vrees dat dit niet zal kunnen, majesteit.

Koning : Wat bedoel je mijn jongen?

Tim : Ik moet maar steeds aan die arme hofmeester denken. Hij zit daar boven zo helemaal alleen in die donkere kille kamer. Ik weet wat het is! Geen mens houdt het daar lang uit!

- Koning : Nu breekt mijn klomp! Ga jij me nu vertellen dat je medelijden hebt met die man? Hij die jou...
- Tim : (knikt zacht) Ja majesteit, ik heb medelijden met die man.
- Koning : Maar jij beseft toch wel dat hij jou...
- Tim : ... dat hij mij heeft opgesloten... om in uw gratie te komen! Om eens één keer in zijn leven een complimentje van u te krijgen... een extra toetje!
- Koning : Ik begrijp het nog steeds niet! Wil je wat duidelijker zijn!
- Tim : Met uw permissie Sire . U bent een goede koning, u houdt van uw onderdanen, u bent wijs en maakt geen onderscheid tussen mensen met een verschillende huidkleur. Wapens zitten achter slot en grendel. Daarom is Bloemeneiland ook het enige land ter wereld waar er alleen maar vrede heerst. U heeft oog voor schoonheid. Daarom koos u Prinses Isabelle als bruid, daarom houdt u van bloemen en uw prachtige tuin. En toch Sire ... (Hij aarzelt.)
- Koning : Vertel het maar, mijn jongen.
- Tim : ... en toch Sire ... heeft u iets uit het oog verloren.
Terwijl u ieder verdienstelijke hovenier beloonde met een extra toetje is het u ontgaan dat die oude hofmeester zich van 's morgens tot 's avonds uitsloofde om u zo goed mogelijk te dienen. Hij regelde alles zo goed zodat u zich nooit zorgen hoefde te maken en in uw tuin kon wandelen wanneer u maar zin had. Heeft u er nooit bij stilgestaan hem ook eens te feliciteren met zijn werk. Slechts één complimentje, één extra toetje had kunnen voorkomen wat er nu gebeurd is. Het was een wanhoopsdaad! De hofmeester heeft zeker al veel spijt van wat hij deed.
- Koning : Tim kan jij hem vergeven wat hij jou heeft aangedaan?

Tim : Natuurlijk Sire , iedereen maakt toch al eens een foutje!

Koning : Jij bent een zeer verstandige kerel Tim! Ik ben blij dat je mij dit alles verteld hebt. Je hebt mij de ogen geopend.

Kok : (op met kamermeisje) Sire , heel het kasteel staat op stelten, wij kunnen de hofmeester niet vinden.

Koning : De hofmeester komt eraan. (knipoogje naar Tim) Ga maar naar het paleis. (De kok en het kamermeisje gaan af.)

Hier Tim, hier is de sleutel van de torenkamer. Laat de hofmeester maar weer vrij. Iedereen op Bloemeneiland zal vandaag gelukkig zijn. (bruidsklokken luiden) En nu moet ik opschieten, want de bruidsklokken luiden!

(Muziek en licht fade out)

(Na de muziek gaat het licht terug aan. De tuinmannen staan op uitkijk, ze fluisteren afwisselend.)

- De prinses was mooi!
- Ze droeg een bruidsjacon van de fijnste zijde!
- Ze straalde!
- En onze koning, hij was zeer fier.
- En toen Tim het bruidsboeket aanbood, huilde de prinses van geluk.
- Hij boft, onze koning!
- Voor ons zal het ook alle dagen feest zijn als de prinses hier door de tuin wandelt.
- Kijk daar komen ze aan!
- Leven de koning, leven onze koningin!

Prinses : Dit is werkelijk de mooiste dag uit mijn leven!

- Koning : Dit maakt mij zeer gelukkig.
- Prinses : Alles was zo prachtig, iedereen is zo lief voor mij, alles verliep zo vlot! Het feest was foutloos voorbereid! (De hofmeester en Tim komen samen op de prinses bemerkt hen.)
Is dat de jongen die het bruidsboeket maakte? (De koning knikt bevestigend.) Ik wil hem graag belonen.
- Koning : Tim, kom jij even hier! (Tim doet wat hem gevraagd wordt en buigt nederig voor de prinses)
- Prinses : Tim? Heet jij Tim? Ik wil je graag belonen voor deze prachtige ruiker. Vandaag krijg jij een extra toetje.
- Tim : (straalt van geluk en kust de hand van de prinses)
Dank u voor het compliment.
- Koning : Hofmeester, kom er even bij! Wij kunnen misschien nog wat leren. (De hofmeester komt er bij staan.) Tim, vertel ons even je geheim?
- Tim : Geheim Sire ?
- Koning : De lelies... Hoe kun je zulke prachtige lelies kweken... Wat hebben ze nodig om zo mooi te groeien.
- Hofmstr : Inderdaad, ik heb alles uitgeprobeerd en mij lukte het langs geen kanten!
Hadden ze een droge bodem nodig, veel of weinig water, veel of weinig zon?
Vertel het me alsjeblieft, ik ben zo nieuwsgierig!
- Tim : Thuis, het land waar ik vandaan kom, regent het veel. De overvloed van water deden de bloemen groeien als een pijl.
Hier, in het torenkamertje, had ik geen water, of toch... dat kleine beetje water dat ik kreeg om te drinken. Ik heb het met de lelies gedeeld. 's Avonds zong ik

het wiegelied dat mijn moeder voor mij zong. En toen hun piepkleine kopjes verschenen in de dorre grond, streelde ik hen en gaf hen de raad die mijn vader mij gaf bij mijn vertrek. Als het je moeilijk gaat, mag je het nooit opgeven! Er is steeds een uitweg! Daar moet je in geloven! Je moet steeds in jezelf geloven. Nooit je hoofd laten hangen! Toen zette de lelies hun kelkjes open en elke dag werden ze sterker en mooier. Dit maakte mij ook sterk.

Koning : Ik heb het begrepen! Jij hield ontzettend veel van je bloemen. Jij deelde je water, je gaf ze raad en schonk ze al je liefde.

Tim : Dit is het grote geheim ! Niets kan er groeien zonder liefde!

Lied: Niets kan groeien zonder liefde.

De tuinmannen zingen het lied en weer gebruiken ze het woordje "**liefde**" in hun eigen taal!

in de sahara groeien bloemen
in 't korrelige zand
en is het dor en stikkeheet
streel ze dan even met je hand.
want de natuur heeft liefde nodig
dat weet vast wel iedereen
geen boom of plant is overbodig
dus laat ons zuinig zijn meteen

Refrein : niets kan er groeien zonder liefde
bloemen, dieren noch een kind
straks zal het je duidelijk worden
dat liefde alles overwint

wat mooi is moet je zelf ontdekken
kijk rond en je ontdekt heel gauw

dat wat je lief is op de wereld
in de omgeving vindt bij jou.
het is je vriend of je vriendin
je tuin of je klein hondje
het maakt niet uit wat het zal zijn
't belangrijkste, je vond het.

Refrein...

veel mooier dan de mooiste parel
een regendruppel in de zon
hij glanst en kleurt en is zo zacht
geen dief die hem ooit stelen kon.
voor alle mensen, rijk of arm
het kost ons heus geen kapitaal
dit alles houdt ons hartje warm
wat mooi is, kent maar een taal

Refrein...

Hofmstr : Hoe kon ik zo dom zijn!

Koning : Dom ben jij niet hofmeester! Wij kunnen niet altijd alles weten. Daarbij er is een spreekwoord dat luidt: "Schoenmaker blijf bij je leest."

Hofmstr : Dat heb ik inmiddels ook begrepen Sire.

Koning : Ook ik heb veel bijgeleerd hofmeester!

Prinses : Ben jij de man die heel het feest zo keurig heeft voorbereid?

Hofmstr : (een beetje bedeesd) Ja hoogheid.

Prinses : Dan wil ik je ook graag belonen voor alles wat je gedaan hebt om deze dag zo feestelijk te maken.

Jij krijgt vandaag een EXTRA TOETJE!

Hofmstr : Een extra... Hoor ik wel goed? (De koning knikt bevestigend.) Voor mij?... Een extra toetje! (heel uitbundig) Hebben jullie dat gehoord! Ik krijg een extra toetje! (Gek van weelde begint hij waanzinnig rond te lopen, lacht en gilt. De omstanders lachen met zijn gek gedrag.)

DOEK!